

Bludičky.

Roman od...

Jana Klecandy.

"To vše přiznávám! A těžce to
mesu. Srdce při tom krváčí. Ale
pamatuj, že národ náš již po dvě
století ujařmen a tím i demoraliso-
ván. Ani ti Irčané pod vládou An-
glické tolik nezakusili, a tle — i ja-
zyka svého se zrekli. A u vás? Ej,
vyf ještě před půl stoletím jste
měli svůj vlastní stát, mezi vámi
dosud nevytřepali pamětníci polské
samostatnosti a přece ty Halíři i
v Poznaňsku germanisace dělá po-
kroky i mezi vámi je dosti stvár,
jež zapírají svůj jazyk a nepříteli
slouží. — Jak by bylo za dvě sto-
letí?"

"Jinak bude, poněvadž to dvě
stě let nepetrvá," ohnivě odpov-
ěl Polák.

"Ale řekneme, že by potrávalo."
"Ně neřekneme," netrpělivě
vpadl Jarošínský. "Smeteme vládu
cizinec, sjednotíme zase Pol-
sku."

"Dejž Bůh, aby tak bylo! Řádi
budeme s vámi bojovat — za vaši
i naši volnost!"

Polák radostně stiskl ruku při-
televu a rád jsa, že hovor zabořil
jinam, optal se: "A tedy — což?
Jak pokračuje naše věc u vás?"
"Pomalu, pomalu, jak ani jinak
nejde. Na širokou organizaci,
jak u vás, počítati nelze. My musí-
me společnati, až u vás a jiné bon-
ře vypuknou a silou elementární
zachvátí i široké vrstvy našeho ná-
rodu. Pro tu chvíli musíme při-
pravovat a odebírat výdělky celého
žmít. V každém městě, každém
okresu musí býti několik našich li-
dí, kteří v rozhodném okamžiku se
postaví lidu v čelo."

Polák nespokojen vrtel hlavou.
— "Ej, to málo, málo! Což ná-
rod musí býti připraven?"

"Nemožno! Ani v Itálii, ani u
vás to nešlo, protože při tak širo-
kém účastenství najdou se vždy-
cky zrůdnosti. Vzpomeň jen na ne-
zdar vašeho spiknutí, jehož přívod-
ci ještě dnes sedí na Spilberku."
"Půdného sta našich nejlepší-
ších lidí!"

"A stačil jediný padouch, aby
je zradil!"

"Teď však bude jinak!" uji-
šťoval horkokrevný Polák. "Spik-
nutí bude tak tajné, že kromě nás
několika nikdo nebude znáti více
než deset lidí a v případě zrady
těch deset ožilem."
"Tak i my zde chceme si počí-
nati. Naši lidé již co nejdříve ro-
zejdou se po venkově —"

"Dobrá, to vaše vše!" řekl Po-
lák, vstávaje.

"Jak že, ty již odcházíš?"
"Přišel jsem jen, abych vyslechl
tvou zprávu. A povinnost mne vo-
lá dá. Dříve však ještě musím v
Praze vykonati návštěvu. Chceš
mne provázeti?"

"Mile rád! Poznáám tak aspoň
vaše lidi v Praze," řekl Brozan-
ský.

"Jen jednoho — více jich na
ten čas sám neznám, ač máme zde
své stoupence i mezi posádkou! —
Nuže, pojďme! Dovedeš mne na
ostrov Kampu."

"Muž, s kterým tě seznámím, je
s tělem duší náš," pokračoval Ja-
rošínský, když vyšli na ulici a za-
měřili k novému tehdy řetězovému
mostu císaře Františka. "Bojovál
u Varšavy, i v Sibiři byl, a teď je
rakouským hejtmanem na pensí!"

"Rakouský důstojník — a váš
člověk?" ušklíbl Brozaný, "A —
znáte ho dobře?"

Jarošínský pohrdavě se usmál té
pochybnosti. "My známe své lidi."
Brozaný, nechtěje prudkého
přítele svého drážditi odpořem,
mlčel, ale vzpomínal události po-
sledních desíti let, kdy i mezi Po-
láky řádila zrada, a se tehdy vše-
obecně říkalo: Co Polák, to reb-
lant!"

"Jen tobě, s nímž jsem v jed-
nom šiku bojoval, světlm toto ta-
jemství," řekl Polák věle. "Hej-
man Elbing je znamenitý chytrák,
který zde celou vládu za nos vodí.
Ještě si ho sami plati a nevědí, že
pracuje pro nás! No, však ho po-
znáš."

Brozaný, ač sám svrečované
důvěřivý ke každému, kdo osobně
dovedl se mu do přízně vmluviti,
pojal již předem jakési temné tu-

šeni k muži, k němuž byl veden.
"Jsi příliš úzkostlivý svědomi-
tý," dořičal na něho Polák, jenž
přičinil mlčení přítelova zcela
správně vyčetil. "Ale v boji s ne-
přítelem dlužno užiti všech pro-
středků."
"Takovými prostředky znesvě-
cuje se velký cíl! Já bych se k po-
dobnému úkolu nepropůjčil."
"Já snad také ne!" zasmál se
Jarošínský. "což mi však nevádi,
abych prostředku toho užil, když
se hodí!"

Když za řeči došli skoro až k
mostu, spatřil Brozaný Fortina,
jenž samotou procházel se kolem
zabradlí nového nábrží. — Polák
postřehl radostně překvapení při-
televu, a pohlédl na něho tázavě.
"To náš člověk! Skoro můj
syn," s jakousi hrdostí vysvětlo-
val Brozaný.

V tom již Fortin, spatřiv je, za-
měřil k nim.
"Pán pájete s námi?" vyzval Ja-
rošínský, když se byli navzájem
představili a několik obvyklých
frází vystřídali.

Fortin, zvedev oči jde, ochotně
svodil, a Brozaný byl tomu rád,
že jeho nováček dostane se mezi
lidi, kteří tak horečným vlasten-
ctvím jsou prodechnuti. Za horeč-
nou došli na náměstí ostrova Kampu,
kde dím hejtmana Elbinga snad-
no nalezi.

Starý pán vysel jim vstříe zdrže-
livě a s celou důstojností, jež jeho
postavení odpovídala. Však když
při stisku ruky vyměnil s Jarošíns-
kým tajně znamení "polských u-
hlířů," rozjařil se a vital ostatní
hosty s bouřlivou srdečností.

"Ej, deery, deery!" Lotka,
Wanda" volal starý pán, jakoby
celý pluk komandoval. "Sem, ry-
chle sem! Přátelé! A řaj připravte.
— Zde pan Jarošínský Vincen-
ty, znamenitý slechtic, a zde, pán
Čech a zde také —" představoval
přehozí deery, jež vesly z dru-
hého pokoje, starší s hrdostí a dů-
stojností královny, mladší s rozto-
milými rozpaky mladého děvčete.

Pan Jarošínský jako pravý ka-
valír zaspával mladé dámy kom-
plimenty, hejtman Elbing sháněl
služku a svého "profátyna," a
Brozaný s Fortincem zatím stáli
opodál, jsmen rádi, že si jich ni-
kdo nevšimá. Ale slečna Lotka, ač
stavěla se jakoby byla galantností
Jarošínského všecka zourjata, ne-
přehléda, že Fortin je člověk, kte-
rý zasluhuje též trochu pozornos-
ti. S obratností dámy velkého
světa zavědla hovor tak, že Fortin
musil se ho účastniti.

Brzy vrátil se s velikým křik-
em a hlukem hejtman Elbing. —
Projevoval tak svou radost nad
vzájemnými hosty a že ani to mu již
něč nestačilo, vrhl se znovu na Ja-
rošínského, a div že ho v objeti
nezadusil.

"A sešit, pánové, sedat! Popo-
vídáme a popijeme na slávu a zdar
otěny!" vybízel hosty, sám seda-
je ke stolu. Ale hned zase skočil
na nohy a s velkým hlukem a na-
dáváním hlal se ven, nemoha do-
čkat, až sluha přinese ze sklepa
víno. Zatím starý sluha běhal po
okolních kuptech a sháněl na ú-
věr víno, zákusky i donutky, což
byl ovšem úkol dosti nesnadný.

Hovor v pokoji zatím nevážil
hlavně zasluhou sléna Lotky, jež
uměla mluvit stále a o všem a by-
la by snad dovedla i blouhonné-
ho donutiti, aby se hovornu účast-
nil. Uslýševši, že oba přátelé Ja-
rošínského jsou Češi, obrátila se k
nim plynou němčinou, jak se to
při slušných lidech samo sebou roz-
umělo.

"A proč, paní, na nás pořád po-
němceku?" s netajenou mrzutostí
Brozaný. "Já polsky dokonale
mluvím a zde přítel můj také po-
rozumí. Lépe nám bez té švábš-
ny."
"Ták, ták," horlivě a radostně
přisvědčovala sléna Lotka. "Já
sama německy vždy nerada. Jako
když mne za vlasy tahá, ač zde se
bez toho neobejde. Ale i český do-
vedu, ovšem jen tak trochu pře-
krocnou polštinou."

"Má paní," dvorně zahovořil
Brozaný. "Polák s Čechem se
vždy dorozumí, když chtějí. To
tím spíše se dohodnou Češi s krás-
nými Polkami."
"Ej, otec Brozaný! Pořád je-
stě starý galanthomme," rozjařil
se Jarošínský.

"No starý, kdo má tak mladé,
ohněvé oči," zalichotila Lotka.
Zpocený, rudý ve tvářích zjevil
se starý hejtman, následován slu-
hou, jenž přinášel vše, co poskyto-
val "náš ohudný sklep," jak uji-
šťoval Elbing.

"A co vy?" křičel starý na de-
ery. "povídáte a povídáte, ale ka-
líšků národ nedáte. A tak, prosím,
vzáení pánové!"
Jarošínský pozvedl první sklin-
ku s vínem. "Za zdar otěny a na-
ši svaté věci!" — Všichni ochotně
přitukli. Elbing bouřlivě, Wanda
s patrnou vrozeností, Lotka s vzo-
zenou ji divokostí, načež dopila na
dno a sklenku postavila na stůl
obrátně.

Brozaný hned po něm pozvedl
sklenici zatím opět dolitou. "Na
šest polských ženám vlastenkám!"
vzval, pohlížeje na Wandu, jež již
zjev mnohem více se mu líbil, než
ohnivá Lotka.
Sklenice znovu zazvonily.
"A možná-li před dámmi i o
politice?" zeptal se Jarošínský.

"A ovšem! Mé deery přec prá-
vě Polky a všecko, co o otěny, je
zájmá."
"Nuže, jak stojí zde naše věc?
Zde, pánové, jsou naši bratři, pan
Brozaný za nás i krev proléval.
Pán může tedy mluvit upřímně."
"Ej, paskudstvo!" odplivl hej-
tman. "Zde málo, skorem nic! Na-
ších tu špetka, několik drobných
lidí řemeslníků a něco úředníků.
A všecko přestraseno, nikdo ne-
věruje druhému. Ale když nastane
potřeba, co Polák, to náš! — A
což pán! Do Vídně, zajistě!"

"Do Vídně! A odtamtud pak
dále!"
"Do Halíře —" nadhodil El-
bing.
"Dobře pán umí hádat a těžko
bylo by mu co zatajiti," zasmál se
Jarošínský.

"I dobře je, že není proč tajiti.
Ostatně to dětská hádanka. Ne-
možno přeč do Lvova, direktor z
Varšavy. Policie na všech stra-
nách má oči, a ten psi syn, kníže
Metternich, ne nadarmo o sobě ří-
ká, že je vševědomej. Však proto,
můj kochánku, měj se v Halíře na
pozoru. Na Spilberku zase něk-
lík cel je uprázděno."
"Amnestie?"

"Ano, ale taková, kterou dává
ten tam nabob! Nemoci a smrt
ze řadí mezi našimi lidmi i mezi
Vlady řádi!"
"A pán skutečně u nás v Polsce
bojovál?" obrátila se Lotka k
Brozanému, chopivši se ohněvé
jeho ruky. "Za nás krvácel proti
Moskalům."
"Za svobodu vašeho národa! A
rád, jako bratr za bratry."
"A pán věří tedy v možnost re-
staurace?"

Hejtmanu Elbingovi, ač roz-
mlouval s Jarošínským, otázka ta
nešla, i rychle se obrátil, aby vy-
slechl i odpověď.
"Jakž bych nevěřil! Tak jako
věřím v spravedlnost božskou a v
spravedlnost dějin!" přesvědčeně
odpověděl Brozaný.

A ohnivá Lotka sklomivši se ry-
chle nad stůl, popadla Brozané-
ho ruku a než se mohl brániti, po-
hlíbila ji.
"Co tropíš, paní?" vzkřikl tep
v rozpáceli.

"Líbám ruku, jež sloužila mé
otěny!" odpověděla mu s upřímnou
prostotou, jež řízen zapudila
poslední zbytek jakési nechtuti,
jež v Brozaném na první poh-
led byla zvláka. "Já byla tehdy
jště dítě, však i já účastni-
la se boje proti Moskalům," hrdě
hlásila.

"Ták, ták," radostně svědčil
Elbing. "desítiletá Amazonka.
Sotva pušku ovládla, ale střelst
se nebála."
"Tož i já musím uznáti své
projavití," řekl Brozaný a cho-
piv ruku děvčiny, zlíbal ji s o-
pravdivým nadšením.

Lotka zarděla se do temna a
vyskočila a sedla ku klavíru. U-
derila do kláves a vyloudila ze
starého rozladěného nástroje ně-
kolik akordů. "Nu, Wanda!" za-
volala k sestře. "Ta porozuměla a
sklopila hlavu, načež počala zpí-
vati "Bože, co's Polska!"

Mužové umlkli. — Zpěv dívky,
z počátku tichý, smělý a hlasitě-
jší ozýval se s hlubokou vřou-
ností. Bylo slyšeti, že co zpívá,
vychází z nehlubšího citu. Však

také nemjelo se s účinkem. Mu-
žové všichni byli hluboce dojati.
Jarošínský sklopil oči, sázel a o-
tec Elbing kroutil si kníry tak di-
voce a uslovně, jakoby si je chtěl
ukroučiti. Když Lotka začala
druhou sloku, zpívali již všichni
s ní, kromě Fortina, jenž neznaje
písni, stál tu v němém, ale tím
moenější pohnutí.

Zpěv dozněl, Jarošínský i Wan-
da otřeli si zaslazené oči a teprve
po chvíli všeobecného mlčení o-
zval se Elbing: "Demonstrace!
Politická demonstrace, řeknou na-
hoře, jestli to tam někdo donese.
A pak se mohou rozehnat se svým
modrým arechem."
"Eh, čert vzal všecky modré
arechy," zvolal Jarošínský. "Však
již brzy nebude pán k potřebě.
Počítáme za ná první volání při-
jele! Budeme potřebovatí zkuš-
ně vojáky tím více, že staří vy-
mírají a z mladších jen málo kdo
se v tom umění vyzná."

"Kdy budete mne potřebovat,
tedy mne zavolejte a já přijdu!"
Lotka, k níž Brozaný přisedl
ku klavíru, zanotovala veslou tá-
borovou píseň a starý bojovník
radostně spustil: "Pryč, pryč,
smutek všelký!" Také Wanda
vstala a postavila se ku klavíru, a
Fortin následoval jejího příkla-
du.

Elbing a Jarošínský u stolu o-
sámeli. "Ti dva? — Opravdu
dobří!" zeptal se hejtman polo-
hlazen, mrsknuv očima po ho-
stech.
"Řekl jsem — moji přátelé! A
nebyl bych tě přeč demaskoval,
kdybys za ně nemohl rneiti!"

"Ale zde v zemi strašně bují
špehomství," naškal Elbing. —
"To je tak Metternichův systém.
Jeden špehom hlídá tajně druhého,
třeba i šel úřadu své podří-
zené a podřízené zase svého šefa,
a všichni tajně referují. Počítá-
te-li opravdu na zděší lid, bude
to práce velká a nebezpečná."
"Práce se nelekáme a nebezpečí
nás neodstraší!" odpověděl Ja-
rošínský. "Jen vy zde pracujte
a zejména neopomeňte nás v čas
o všem zpravit. A nyní již čas,
abychom šli!"

Elbing hosty horlivě zdržoval,
Lotka hrála píseň za písní a zpí-
vala, při čemž rozjařený Brozan-
ský radostně ji doprovázel. Ko-
nečně však hosté přece se porou-
čili, slibivše zase brzkou svoji ná-
vštěvu.

PROČ JE TO
že tak mnoho chorob, které zjevně vzdo-
vají zručnosti proslulých
lékařů podávají se klidnému vlivu obyčejného domácího léku
DRA. PETRA
HOBOKO
Protože ono jde přímo na kořen zla, nečistoty v krvi. Je přípra-
veno z čistých zdravých prospívajících kořenek a bylín a je v užívání
po více než sto letů — dosti dlouhou to dobu, důkladně jeho hodnotu
zkusiti.
Ne jako jiné léky, nelze ho dostati v lékárnách, nýbrž dovádá se přímo
přimo od jediných vyznařitelů a majitelů. Píste
DR. PETER FAHRNEY & SONS CO.,
112-118 So. Hoyne Ave., CHICAGO, ILL.

"Nu, vzácný to člověk!" obra-
til se Polák na své soudruhy,
když vyšli na náměstí. "A de-
ery! Oj, kdyby nebylo, že teď čs
mysletí na jiné věci, věru bych se
odtud tak rychle nevypravil!"
Pokračování.

Kdy stárneme?
Člověk začíná stárnouti, jakmile
jeho zažívání nejde před sebe do-
sti rychle, a zažítkování potravy
není dokonalým. To znamená, že
tělo buď nepřijímá dosti potravy,
nebo ji nedovede zpracovati. Mla-
děmu, zdravému člověku potrava
nesmí činiti žádných obtíží, oběh
krve musí býti rychlým, krev je-
ho zdravou a silnou. Jak jest ně-
jaká nepravdivost, jest třeba ji
hned odstraniti. Trinerovo Léč-
ivé Hořké Víno v tom ohledu jest
nejlepší, zcela spolehlivým lé-
kem, neboť nedovoluje, aby zaží-
vací orgány zlenivly. Popohání je
k činné práci, učini zažívání úpl-
ným a přemění ztrávenou potravu
v zdravou, silnou krev. Účinkuje
všechně ve všech chorobách žalud-
ku, střev a krve. Jest přirozenou
a proto nejzdravějším čistitelem
krve; udržuje ji v pravidelném,
rychlém oběhu. V lékárnách, Jes.
Triner, 616—622 So. Ashland ave.,
Chicago, Ill. Písemní porada lé-
kářská zdarma.

Dr. F. H. Kučera
český lékař a ranbojč
VE VERDIGRE, NEB.
V každé době a do okolí jede na za-
volání.
Farmerský telefon v úřadovně.
Jest hotov posloužiti krajanům!

Dr. McGREW CO.
215 South 14. Str., Omaha, Neb.,
mezi Farnam a Douglas.

F. M. Scoblik,
český právník
a obhájce.
VEREJNÁ PRAXE.
Security, Block - TYNDALL, S. O.

Jisté a prospěšné uložení peněz.
Příležitost k zakoupení základního kapitálu společnosti, kte-
rá zaplatí 2% čtvrtletné dividendy 8 procent ročně.
The Lincoln Telephone and Telegraph Company, sorganisovaná dle zákonů státu
Nebrasky, jest pod dozorem státní železniční komise, což zajišťuje konservativní ve-
vení a ochranu podilníkům.
Cena zařízení v hotovosti \$1,200,000. - - Závodní kapitál vydaný \$600,000.
Roční příjem nyní přes \$200,000.

Následující řiditelé jsou úspěšnými a konservativními lincolnskými obchodníky.

GEO. E. HASKELL, president Beatrice Creamery Co.	W. E. SHARP, president Citizens Railway Co.
A. O. PAULKNER, president Woodmen Accident Ass'n.	Royal Highlanders, JOSEPH GRAINGER, Grainger Bros. Co. J. Grainger & Co. CHAS. STUART, bankér a kapitalista. JOHN T. DORGAN, pres. Lincoln Ice & Cold Storage Co. Whitebreast Coal and Lumber Co.
MARK W. WOODS, president Woods Investment Co.	CHAS. J. BILLS, investující bankér. FRANK H. WOODS, president.
SIMON D. MAYER, president Mayer Bros.	
JOHN W. M'DONALD, president Lincoln Traction Co.	
GEO. J. WOODS, pokladník Watson, Woods Bros. & Kelly Co.	
S. H. BURNHAM, president First National Banky.	

Více než 300 místních podniků.
Společnost kontroluje a řídí Automatic Telephone System v Lincoln a Lancaster okresu
se 7,000 telefonů ve službě a 1,600 mil telefonní poplatkové linie na dlouhou vzdálenost
postavené Western Telephone Co.
Zakládající kapitál této společnosti nabízí největší
příležitost pro jisté a prospěšné uložení peněz.
Jest jisté. Nepodléhá daním a poskytuje dobrý
příjem, čtvrtletně splatný. Hledáte-li dobré místo
pro uložení peněz, máte-li jakýkoliv přebytečný ka-
pitál, pro který hledáte výhodné a jisté zúročení,
nejste-li spokojeni s výsledkem uložení na jiných ji-
stotách, nechte nás, bychom vám vysvětlili tuto
nabídku. Mnoho farmerů mají podíl v této společ-
nosti.
Tato společnost vzrůstá velmi rychle, vynáše-
je značný přebytek až nyní. Příčina prodeje zá-
vodního kapitálu jest dvojná. Společnost se snaží ne-
jen získat peníze k rozšíření služby, ale zároveň
chce získat podílky z rozličných míst po státě,
tak aby měla v každém podniku dozorce a přízniv-
ce. Pouze malá část poprvé vydaného závodního
kapitálu zůstala neprosána. Podílů závodní jsou
\$100.00 každý.
Nikdo nezaplátí méně. Nebylo tu žádného vy-
sokého finančníctví, svobodného kapitálu, žádného
nákladu. Každý podíl účastní se platně na kaž-
dém dolaru, vydaném společností. Dividendy po-
čítají se ode dne koupe. Počínaje příštím 1. dub-
nem, společnost bude platiti dividendy na závodní
kapitál a sice 2 procenta čtvrtletně — 8 procent
ročně.
Pro další informace, přihlašovací listky atd., dopište si poštovním listkem, udavě
jasně a správně své jméno.
LINCOLN TELEPHONE AND TELEGRAPH COMPANY.
ÚŘADOVNÝ: 231 So. 14. St., Lincoln, Neb.
FRANK H. WOODS, president. S. H. BURNHAM, místopresident. C. J. BILLS, tajemník a pokladník.
L. E. HURTZ, generální manager. GEO. K. GANN, Traffic manager. M. T. CASTER, superintendent.
SETH W. EDDY, finanční zástupce. J. E. BEDNÁŘ, korespondent.